

Școala "SFÂNTUL IOAN CEL NOU" Suceava
școala elevilor creștini

Puteți contribui la realizarea acestui proiect prin donații în contul:
Școala Primară „Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava”
RO65 BRDE 340S V453 2593 3400, BRD Suceava
CIF: 30452989

nr.51
2019

BISERICA
din sufletul
copilului

CUPRINS

- 3 ✿ Pe mine mă cheamă...
- 4 ✿ Cu Hristos, în Săptămâna Patimilor
- 6 ✿ Zece motive pentru a-l cinsti pe Sfântul Ioan Botezătorul
- 7 ✿ Cinstirea sfintelor moaște
- 8 ✿ Întâlnirea cu Dumnezeu
- 10 ✿ Copil iubitor de lectură... sunt și eu
- 11 ✿ 10 motive pentru a citi Sfânta Scriptură
- 12 ✿ Bucurați-vă și vă veseliți
- 14 ✿ Biserica - locaș de închinare
- 15 ✿ Vino în Biserica lui Hristos!
- 16 ✿ Îndrăznești să fii biruitor?
- 18 ✿ Fluturele
- 20 ✿ Pilda semănătorului
- 23 ✿ Grădina sufletului
- 24 ✿ Curcubeul legumelor sănătoase
- 25 ✿ Recomandare carte: Serafim. Un Sfânt din pădurea Sarovului
- 26 ✿ Rода cea îmbelșugată
- 27 ✿ Corabia și cariile
- 28 ✿ Jocuri pentru minte și inimă
- 30 ✿ Rezultatele la concursuri

Revistă coordonată și finanțată de
MĂNĂSTIREA SF. IOAN CEL NOU SUCEAVA

Foto: doxologia.ro, basilica.ro,
sihastrapiutnei.ro, Parohia Straja II,
Petru Palamar

Telefon: 0747.318.374

De mine mă cheamă...

Cred că vă aduceți aminte că una dintre întrebările pe care le-am primit sau le primiți încă la vârsta copilăriei este: „Cum te cheamă pe tine?”. Și atunci răspunsul vine cuminte și exprimat apăsător pe fiecare cuvânt: „Pe mine / mă cheamă / Daniel” (sau Ioan, Irina, Nectarie, Maria ...). Este atât de important să cunoaștem cum îl cheamă pe celălalt, încât, dacă nu am ști, atunci nu ne-am putea juca (pentru că n-am ști cum să-l strigăm pe celălalt), nu s-ar putea ține orele (pentru că în catalog nu ar mai fi trecut nimeni, neexistând un nume/prenume) și nu ne-am putea ruga mai cu căldură (este una să spui: „Doamne ajut-o pe sora mea” și parcă e mult mai aproape de inima mea să spun: „Doamne, te rog să-l ajuți pe fratele meu Bogdan la operație”).

Și când ne împărtășim, tot așa, este nevoie de un nume: „Se împărtășește robul lui Dumnezeu [și se pronunță numele nostru]”. Se împărtășește cineva concret, cunoscut, o persoană anume. Și Dumnezeu ne cheamă pe nume, așa cum odată l-a chemat pe Samuel, pe Lazăr ori pe Saul. Și ce trist ar fi să privim în cimitir rânduri, rânduri de cruci pe care să nu scrie nimic, pentru că nu s-ar cunoaște numele... În timp, am uita unde este crucea și mormântul bunicilor...

Numele pe care îl am este unic. Chiar dacă și pe alții îi cheamă Daniel, celălalt Daniel este diferit de mine, pe care mă cheamă tot Daniel. Aceasta ce arată? Că Dumnezeu ne-a făcut unici. Că Dumnezeu nu știe nimic de copy-paste. Că Dumnezeu nu creează clone. Și că Dumnezeu ne prețuiește pe fiecare în parte într-un mod cu totul deosebit. Irepetabil. Inconfundabil.

Ce avem în comun eu, să zic, George și prietenul meu, Ghiță (sau colega de clasă, Georgiana)? Avem același sfânt care ne ocrotește, Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, și suntem, într-un fel, frați duhovnicești. Ceea ce nu înseamnă doar că aducem la școală toți trei în aceeași zi prăjituri (și ce bune sunt, când o ajutați și voi pe mama să le facă) ci că ar fi minunat să știu cine este Sfântul Gheorghe și cum poate să-i semăn.

Dar mai este ceva care ne unește: toți care suntem botezați ne numim „creștini”. De unde vine acest cuvânt? De la Hristos. Toți suntem frații Domnului Hristos și fiii Tatălui. Și se cuvine să ne arătăm vrednici de acest nume. Să nu-l facem de rușine. Așa cum o mamă nu se bucură când Paul al ei l-a împins pe vecinul său de joacă, așa și Tatăl nostru, Cel din ceruri, nu se bucură când mint sau sunt leneș, ori copii la teste, sau altele, de care știți voi că nu sunt frumoase...

Fiți bucușori de numele vostru. Să se audă numai cuvinte de laudă alăturate acestui nume, ca să se bucure și tata de aici și Tatăl de Dincolo.

† Damaschin Dorneanu

Episcop-vicar al
Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților

Cu Hristos în Săptămâna Patimilor

Aveam vreo 10 ani când bunica mi-a pus în mână *Mica Biblie* și, fiind Postul Mare, mi-a dat să citesc despre *Patimile Domnului*. A fost primul an în care am participat la toate deniile, le-am trăit și am simțit că L-am însoțit pe Hristos în această Săptămână a Patimilor. Căci bunica mi-a zis: „Noi mereu îl chemăm pe Dumnezeu atunci când avem necazuri și El este pururi lângă noi. Se cuvine ca și noi, în această săptămână în care Hristos pătimește și își dă viața, tot pentru păcatele noastre, să lăsăm grijile lumești și să priveghem alături de El”. Și astfel, a început „urcușul” nostru spre Înviere!

Cu o săptămână înainte de Paști, în Duminica Floriilor, am fost la Sfânta Liturghie și am retrăit bucuria celor care L-au întâmpinat pe Iisus Hristos ca pe un Împărat. Deși El a intrat în Ierusalim smerit, călare pe mânzul asinei, locuitorii au făcut covor din haine și, cu ramuri de finic în mâini, cântau: „*Osana! Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului!*” În amintirea acestui moment, părintele a sfințit ramuri de salcie și ni le-a împărțit tuturor. În aceeași seară, la denie, am înțeles că această primire triumfală i-a nemulțumit pe bătrânii și pe căpeteniile poporului evreu.

Slujba deniilor de **luni și marți** ne-a îndemnat la priveghere, rămânându-mi la suflet această frumoasă cântare: „*Jată, Mirele vine în miezul nopții și fericită este sluga pe care o va afla priveghind; iar nevrednică este iarăși cea pe care o va afla lenevindu-se. Vezi, dar, suflete al meu, cu somnul să nu te îngreunezi, ca să nu te dai morții și afară de Împărăție să te încui; ci te deșteaptă, strigând: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeule, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi!*”

Miercuri seară, denia l-a adus în prim plan pe Iuda, apostolul vânzător, în mintea căruia apare gândul trădării lui Hristos pentru 30 de arginți. Denia amintește și pe femeia cea păcătoasă care spală picioarele lui Iisus cu lacrimile sale pline de căință și îl unge cu mir, devenind astfel mărturisitoare.

Joi am luat parte la denia celor 12 *Evanghelii*. Aceasta

ne-a amintit că în ziua de joi, Iisus a spălat, în semn de mare smerenie slujitoare, picioarele ucenicilor Săi. În aceeași zi, la Cina cea de Taină, când și-a adunat ucenicii pentru a celebra Paștele evreiesc, Iisus instituie Sfânta Taină a Euharistiei: „*Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu, care se frânge pentru voi. Beți dintru acesta toți, că acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulți se varsă, spre iertarea păcatelor!*”. Apoi, Iisus se roagă, cu sudori de sânge, Tatălui ceresc, în grădina Ghetsimani, și primește în toiul nopții sărutul lui Iuda vânzătorul, fiind prins de soldații chemați de acesta.

Emoția trăită în aceste zile a crescut treptat și a culminat cu sfânta și marea zi de **vineri**. Știam că în această zi Hristos a fost dus la judecată, batjocorit, schingiuit, răstignit, mort și îngropat.

Guvernatorul roman, Pilat, a încercat să-L scape pe Iisus de la moarte, din pricina neînțelegerilor cu evreii și a unui vis al soției sale. După cum era obiceiul, de Paști era eliberat un întemnițat. Pusă să aleagă între Hristos și Baraba, mulțimea cere eliberarea tâlharului și răstignirea lui Iisus, strigând: „*Sângele Lui asupra noastră și asupra copiilor noștri!*” Iisus își poartă crucea spre Golgota, unde este răstignit între doi tâlhari, dintre care unul, recunoscându-l nevinovăția și dumnezeirea, se învrednicește de mântuire. La ceasul al noulea, Iisus își dă duhul, iar trupul Lui este luat de Iosif și Nicodim și îngropat, după rânduială, într-un mormânt nou, pecetluit și pus sub pază, „*ca nu cumva ucenicii Lui să vină și să-L fure, spunând poporului că S-a sculat din morți!*”.

La denia de **vineri** seară, toată biserica a cântat Prohodul Domnului, adică slujba înmormântării lui Hristos. Am trecut pe sub Sfântul Epitaf, ca și cum am fi trecut prin mormântul Domnului, iar apoi, tot alaiul credincioșilor, în frunte cu preoții, a înconjurat biserica de trei ori, o dată pentru fiecare zi a șederii Domnului în mormânt.

Sâmbătă a fost zi de reculegere și de pregătire pentru marea veghe de peste noapte. La miezul nopții, o bucurie imensă puteai citi pe chipurile credincioșilor, atunci când preotul a vestit Învierea Domnului, a împărțit tuturor lumina și am cântat cu toții într-un glas: „*Hristos a înviat!*”

În fiecare an de atunci, cu mare emoție aștept această perioadă și mă străduiesc să particip la toate deniile, pentru că am înțeles că fără jertfă nu există bucurie și că fără patimi nu există Înviere!

Prof. Gavril Maria, Școala Gimnazială Satu Mare

„Între cei născuți din femei, nimeni nu este mai mare decât Ioan” (Luca 7, 28).

❶ Este proorocul care face legătura dintre Vechiul și Noul Testament, cel care a putut arăta tuturor pe Hristos, atât cu cuvântul, cât și cu mâna sa, cu care L-a botezat.

❷ Primul om, după Maica Domnului, care L-a întâlnit și L-a simțit pe Hristos, căci încă fiind în pântecele mamei lui a tresărit atunci când Maica Domnului a intrat în casa lui și a salutat-o pe Elisabeta, mama lui.

❸ Este singurul prooroc pe care Hristos l-a cinstit înaintea oamenilor, numindu-l „cel mai mare om născut din femeie”.

❹ Este rudă de sânge cu Hristos, dar și rudă spirituală, atât timp cât L-a slujit deplin, numindu-se singur „prietenul Mirelui” (Ioan 3,29).

❺ Este singurul om și unicul prooroc care a văzut încă din viața aceasta arătarea Sfintei Treimi la Botezul Domnului.

**ZECE MOTIVE
pentru a-l cinsti pe**

Sfântul Ioan Botezătorul

**Înaintemergătorul
Mântuitorului Iisus Hristos**

❻ S-a învrednicit să vorbească cu Dumnezeu Tatăl înainte de arătarea lui Hristos printre oameni, atunci când Tatăl l-a povățuit cum va trebui să-L recunoască pe Fiul Său, făcut Om și născut din Fecioara Maria.

❼ A știut să se smerească înaintea slavei Fiului lui Dumnezeu și a mărturisit că este doar cel ce-L slujește și prieten.

❽ Nu s-a temut să critice pe față păcatul lui Irod, deși acela era regele țării și, astfel, Ioan știa prea bine că asta va însemna și moartea lui.

❾ Nici în temniță și în suferință nu a dat înapoi și până la decapitare a rămas un vrednic prooroc al Adevărului.

❿ Lui i s-a dat a ședea de-a stânga lui Hristos la sfârșitul lumii, căci pe el l-a numit Domnul „cel mai mic din Împărăția Cerurilor”, adică cel mai vrednic și mai smerit înaintea Celui care pe cele ale Sale le arată mici în ochii lumii, dar mari în slava Lui cea veșnică și adevărată.

Cinstirea sfintelor moaște

— argumente —

* Ucenicii Sfântului Ioan Botezătorul, după ce acestuia i s-a tăiat capul din porunca lui Irod, au avut grijă să îngroape trupul lui, l-au cinstit și nu s-au arătat nepăsători prin a lăsa sfântul trup al Botezătorului în închisoare sau să fie aruncat (Matei 14,12). Capul Sfântului Ioan Botezătorul se află la Schitul românesc Prodromu din Muntele Athos.

* La fel s-a întâmplat și cu cinstitul trup al primului martir al Bisericii, Sfântul Mucenic Ștefan. Trupul sfântului mucenic nu a fost lăsat la voia întâmplării, acoperit de pietrele cu care a fost ucis, ci a fost cinstit și îngropat cu „plângere mare” (Faptele Apostolilor 8,2).

* Astfel de cinste a arătat Însuși Hristos Apostolilor Săi, promițându-le a ședea pe douăsprezece tronuri de slavă (Matei 19,28). Deci, Apostolii vor sta pe aceste tronuri cu trupurile lor! Iată valoarea trupului unui sfânt!

* Scriptura spune că „sfinții vor judeca lumea” (I Corinteni 6,2). Sfinții înviați și având trupurile lor slăvite! Căci trupurile sfinților sunt și mereu vor fi în slava Duhului Sfânt.

* „Minunat este Dumnezeu întru sfinții Lui” (Psalmi 67,36), spune tot Scriptura! Iar sfinții Lui au avut trupuri în viața aceasta și le vor avea din nou în veșnicie. Dumnezeu este minunat în sfinți și în trupurile lor!

* Sfinții nu sunt robi, ci fii și moștenitori ai lui „Dumnezeu, prin Iisus Hristos” (Galateni 4,7). Dar sfinții au avut suflet și trup și le vor avea iar la a doua înviere. Deci trupurile lor vor fi și ele pe deplin moștenitoare ale lui Dumnezeu, cinste de care au parte de pe acum sfintele moaște.

* Având Duhul Sfânt încă din viața aceasta, sfinții sunt „fii ai lui Dumnezeu” (Romani 8,16). Oare fiii nu au parte de cinstea Tatălui? Oare fiii nu au trup care e și el cinstit?

* Aceste trupuri sunt temple ale Duhului Sfânt (I Corinteni 3,16; I Corinteni 6,19; II Corinteni 6,16). Temple veșnice, desigur, căci veșnic este Duhul Sfânt, dar și omul sfințit de El!

* Sfinții sunt mădulare ale Celui în care „locuiește, trupește, toată plinătatea Dumnezeirii” (Coloseni 2,9). Această plinătate se dăruiește întregului trup, adică și mădulelor, adică și sfinților și trupurilor lor sfinte. Și oare nu se cuvine să cinstim atât pe Hristos, Capul trupului, dar și pe mădulele Lui, adică pe sfinți și trupurile lor, pline de slava lui Hristos? Cinstim numai Capul și necinstim mădulele?!

* Încă din *Vechiul Testament*, prin sfintele moaște s-au făcut minuni. Un mort a înviat, când a fost atins de moaștele proorocului Elisei (IV Regi 13,21), care era plin de Duhul dătător de viață, Cel care, prin moaștele proorocului, putea învia orice mort.

* Orice creștin adevărat, care se spovedește și se împărtășește, rugându-se înaintea moaștelor sfinților lui Hristos, va găsi în ei sprijin și prieteni iubitori, căci ei vor cere Celui pe Care Îl slujesc ajutor pentru cei în nevoi. Noi, creștinii ortodocși, nu cinstim trupurile în sine ale sfinților, ci pe Hristos și pe Duhul Cel Sfânt, Care S-au sălășluit în acei sfinți încă din timpul vieții lor, nepărăsind acele trupuri-temple nici după moartea lor. Sfinții vor învia în slavă chiar cu acele trupuri-moaște, spre slava lui Dumnezeu Cel Care i-a slăvit deja. Amin!

Întâlnirea cu Dumnezeu

Într-un sătuc retras, a sosit într-o vară, să se odihnească, un tainic călător. Era un om foarte bogat. Călătorea singur, era foarte obosit și dorea să găsească cât mai repede un loc unde să poposească. Dorința lui era să-i facă fericiți pe acei oameni care i-ar oferi un adăpost plăcut și liniștit. Avea bogății nemăsurate și dorea să ofere gazdelor primitoare un dar la care acestea nici nu visaseră vreodată.

Mergând pe o străduță, văzu deodată o căsuță plăcută la înfățișare, așezată într-un loc minunat și se hotărî să intre aici pentru a cere găzduire. Bătu la ușă, dar, îndată ce ușa se deschise, fără voie, făcu un pas înapoi. Dinăuntru venea un miros greu. Ce putea fi? Și oamenii și animalele, și chiar animale murdare, trăiau împreună, sub același acoperiș. Fără să spună pentru ce a venit, călătorul se scuză, de parcă ar fi greșit adresa și ieși repede din curte.

Merse apoi de-a lungul pârâului limpede, care curgea prin mijlocul satului. În apropiere, o altă casă frumoasă îi atrase toată atenția. Se hotărî să bată și la ușa acesteia, însă stăpânul casei era un om foarte rău. Văzându-l pe străin că se apropie de poartă, a dezlegat câinii, care s-au năpustit asupra lui, așa că omul n-a apucat nici măcar să intre în curte.

Atunci, călătorul căută găzduire la o altă casă, în apropiere. De această dată a fost primit. Dar în casă toate erau în dezordine. Pe mobilă și pe lucrurile din casă era așternut un strat vizibil

de praf, la colțuri și prin locurile mai puțin umblate era așternută pânză de păianjen, masa era nestrânsă zile de-a rândul, paturile nefăcute, iar casa era plină de insecte.

Străinul nostru străbătu astfel satul întreg, fără să găsească undeva o cameră curată, ordonată, unde să se poată odihni. Se mira cum puteau oare oamenii aceștia, pe care i-a întâlnit într-o zonă atât de frumoasă – pentru că acolo erau munți înalți, ape cristaline, păduri și pajiști cu flori – să trăiască în mizerie, în răutate și atât de sărăcăcios? Călătorului îi era limpede că murdăria care stăpânea casele oamenilor nu se datora lipsei de apă sau neputinței lor, ci numai nepăsării gospodarilor.

În cele din urmă, frânt de oboseală, găsi adăpost la marginea satului, într-o căsuță mică, dar bine îngrijită, al cărei stăpân era un bun gospodar. Aici a fost întâmpinat cu multă dragoste de oameni cu chipuri prietenoase și zâmbitoare. Încă de la intrare, băgă de seamă că, deși oamenii nu erau bogați, totul era curat și bine rânduit. Geamurile ferestrelor străluceau, nicăieri nu se vedea praf sau pânze de păianjen, totul era bine ordonat, iar camera bine aerisită. Era limpede că parfumul florilor din pajiștile înverzite pătrundea adesea în casă prin ferestrele deschise. Călătorul răsuflă ușurat și rămase aici. Astfel, află în cele din urmă un loc de odihnă, un loc plăcut, unde a rămas cu bucurie. Și tot aici lăsă marele său dar.

(Adaptare după un text din cartea
Leacul uitat – Sfânta Taină a Spovedaniei,
de Arhim. Serafim Alexiev)

Pictură de Maria Lițcan

Având în minte această poveste, să facem un mic exercițiu de imaginație. Să ne gândim că sufletul nostru este asemenea unei case, iar Mântuitorul Iisus Hristos este călătorul bogat, care are daruri neprețuite pentru fiecare om sau copil care dorește să-L primească în sufletul său.

Oare ce fel de casă am fi noi, în acest moment al vieții noastre? Am fi oare pregătiți să-L primim? Am fi o casă curată sau una în care locuiesc și faptele rele alături de cele bune, vorbele urâte alături de cele frumoase, ascultarea alături de neascultare, lenea și nepăsarea alături de muncă și perseverență, ura și invidia alături de unele fapte pline de dragoste? Sau poate că uneori, în special când suntem ocupați sau nervoși, ne aflăm în situația celui care a dat drumul câinilor pentru a nu fi deranjat de cel pe care nu-l considera prieten la momentul respectiv. Oare în sufletul nostru este curățenie? Sau poate că, dacă am fi sinceri cu noi înșine și ne-am gândi mai bine, am găsi destul de multe fapte de care să ne fie rușine.

Acesta este un exercițiu de imaginație pe care fiecare dintre noi trebuie să-l facem cât mai des, indiferent de vârstă, pentru că Dumnezeu ne vrea curați, pentru că Părintele nostru iubitor ne vrea binele. Răspunsul față de această provocare trebuie să ni-l dăm nouă înșine. Și dacă uneori ne dăm seama că nu suntem suficient de curați sufletește sau chiar suntem murdari, să nu uităm că nu lipsa apei provoacă murdăria, ci nepăsarea omului. În fiecare zi venim la școală și suntem curați. Se întâmplă să ne mai murdărim, dar ne spălăm și iarăși suntem curați. Așa este și cu sufletul. Trebuie spălat, iar apa este Sfânta Spovedanie. Cum am fi priviți de ceilalți dacă am fi mereu murdari? Sau ce ar fi dacă atunci când ne murdărim, nu ne-am mai spăla?

Sfânta Liturghie este locul întâlnirii cu Domnul Iisus Hristos. Cu ochii trupești nu-L vedem decât zugrăvit în sfintele icoane, dar cu sufletul Îl simțim că este aproape de noi.

doxologia.ro

Este atât de aproape încât știm că atunci când primim Sfânta Împărtășanie El vine și locuiește în noi și ne dăruiește marele Său dar. În cadrul Sfintei Liturghii ne umplem de harul Sfântului Duh, așa cum căsuța din povestea noastră era plină de parfumul pajiștilor înflorite. Dar pentru aceasta trebuie să fim mereu într-o stare de curățenie, pe care o dobândim prin Sfânta Spovedanie, și trebuie să deschidem ferestrele, adică să fim atenți la slujbă, la rugăciune și la împlinirea poruncilor lui Dumnezeu.

Când suntem curați nu ne rușinăm dacă ne întâlnim cu cineva drag. Întreaga noastră viață este un șir de întâlniri frumoase, cu prieteni, cu oameni necunoscuți sau chiar cu Dumnezeu. Cu cât vom fi mai curați și mai pregătiți sufletește pentru aceste întâlniri, cu atât viața noastră va deveni mai frumoasă și mai luminoasă.

Darurile pe care le vom primi de pe urma acestei întâlniri cu Dumnezeu sunt multe și neprețuite. Care sunt acelea? Vă las să le descoperiți singuri, pentru că aveți în față o viață frumoasă, în care puteți descoperi aceste daruri, dacă trăiți iubindu-L pe Dumnezeu și pe cei de lângă voi!

Arhid. prof. Hrișcă Bogdan Mihai, ISJ Suceava

Copil iubitor de lectură ...sunt și eu

O carte poate fi un prieten foarte bun, care te ajută să călătorești în toată lumea, care îți face cunoștință cu o mulțime de locuri fascinante și oameni interesați de la care ai foarte multe de învățat, un prieten care are răbdare să te învețe cuvinte și expresii noi, care te învață să vezi cu ochii minții lumi ce au existat cândva.

Clara Avram, clasa a VIII-a

Îmi place să citesc deoarece, astfel, pot privi lumea prin alți ochi. Mai mult decât atât, mare mi-a fost surpriza să găsesc în lecturile mele soluția unor probleme ce păreau imposibil de rezolvat. Citind, empatizezi cu personajele, te identificezi cu ele, crești alături de ele, te dezvolți alături de ele.

Alexandra Nistor, clasa a VI-a

Cartea este un mic univers modelat prin cuvinte. Citind o carte pătrunzi în mica ei lume, îi descoperi tainele și o explorezi. Deci, nu ezita să citești pentru că lectura este avionul care te duce spre orizonturi nedescoperite și lumi fantastice.

Ionuț Buceac, clasa a VIII-a

Lectura este hrana sufletului. Ea ne deschide poarta spre paradisul original, spre tărâmul fericirii, unde fiecare om exploatează esența vieții. Îndemn fiecare elev să îmbrățișeze lectura, deoarece ea este sufletul limbajului, un element indispensabil pentru universul etern al sentimentelor.

Iulia Rusu, clasa a VII-a

Cititul poate fi un mod de a te desprinde de telefon, jocuri video și desene animate. Îmi place să citesc pentru că aceste cărți ale scriitorilor minunați mă poartă în lumi nemaivăzute cu întâmplări fantastice.

Larina Formagiu, clasa a II-a

Îmi place să citesc. Prin cărțile citite am aflat foarte multe despre spațiul cosmic, despre planeta noastră și mi-am sporit imaginația. Așa am reușit să îndrăgesc pisicile, dinozaurii, reptilele și în general universul nostru. Vă recomand să citiți, deoarece puteți afla o mulțime de lucruri și în felul ăsta deveniți mai inteligenți!

Eduard Ungurean, clasa a III-a

Pentru mine, cititul înseamnă dezvoltare și descoperirea unor noi orizonturi. Eu cred că îi pot convinge și pe alți copii să citească arătându-le imaginile și desenele captivante din universul fără margini al cărților cu povești.

Andrei Ma Nin, clasa a V-a

Să citești înseamnă să pătrunzi într-un univers al cunoașterii în care se aprind pe rând stelute ce îți luminează gândurile și viața. Te invit și pe tine, prietene, să descoperi acest univers!

Alexandru Ioan Căliman Sturza, clasa I

Copii ai Școlii Generale Nr. 1, Suceava. Îndrumător: Prof. Cristi Gabriel Hurjui

Pentru a învăța adevăratele valori care nu se pierd niciodată

„Cunoscute mi-ai făcut căile vieții;
umplea-mă-vei de veselie cu fața Ta
și la dreapta Ta de frumuseți
veșnice mă vei sătura”
(Psalmi 15,11)

Pentru a dobândi pacea

„Pace vă las vouă,
pacea Mea o dau vouă”
(Ioan 14,27)

Pentru a cunoaște Adevărul

„Eu sunt Calea, Adevărul
și Viața” (Ioan 14,6)

Pentru a te izbăvi din primejdii și greutăți

„De n-ar fi fost legea Ta gândirea mea,
atunci aș fi pierit întru necazul meu”
(Psalmi 118,92)

Pentru a te bucura și a dobândi fericirea

„Judecățile Domnului sunt drepte,
veselesc inima, porunca
Domnului e strălucitoare,
luminează ochii”
(Psalmi 18,9)

Pentru a dobândi adevărate libertate

„Și veți cunoaște adevărul,
iar adevărul vă va face liberi”
(Ioan 8,32)

10

motive pentru a citi SFÂNTA SCRIPTURĂ

Pentru a învăța cea mai frumoasă limbă – limba lui Dumnezeu

„Cuvintele Domnului, cuvinte curate,
argint lămurit în foc, curățat de
pământ, curățat de șapte ori”
(Psalmi 11,6)

Pentru a descoperi adevărate bogăție

„Bucura-mă-voi de cuvintele Tale,
ca cel ce a aflat comoară mare”
(Psalmi 118,162)

Pentru a trăi cu înțelepciune cea mai frumoasă viață, atât pe pământ, cât și în cer

„Căci Domnul dă înțelepciune; din gura
Lui izvorăște știința și prevederea”
(Pilde 2,6)

Pentru a deveni desăvârșit

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos spre învățătură,
spre mustrare, spre îndreptare, spre înțelepciunea cea întru dreptate, astfel încât omul lui
Dumnezeu să fie desăvârșit, bine pregătit pentru orice lucru bun.”
(II Timotei 3,16-17)

doxologia.ro

Bucurați-vă și vă veseliți

La lăsatul serii, abia întors de la slujba vecerniei, părintele Ioan îi spuse fiicei sale:

– Draga mea, după cum ți-am promis de dimineață, dacă tot ți-ai terminat temele pe mâine, mi-am făcut timp să stăm mai mult de vorbă. Care-i gândul care te frământă?

– Am tot vorbit în ultima perioadă despre *Fericiri*, dar a rămas la urmă concluzia lor: „Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri” (Matei 5,12). Doar la atât se rezumă viața unui creștin? Pare un pic ciudat. Nu-mi pot imagina un sfânt, oricare ar fi el, stând toată ziua cu gura până la urechi, bucuros că a împlinit una sau alta dintre *Porunci*. Cu siguranță că este vorba despre un alt fel de bucurie...

– Eu cred, draga mea, că tu știi bine despre ce este vorba. Cum spune *Psalmul 50*? „Dă-mi mie...”

– „...bucuria mântuirii Tale și cu duh stăpânitor mă întărește”. Ai dreptate, este vorba despre un cu totul alt fel de bucurie! Nu-i ca atunci când mă bucur eu pentru o notă mare sau când câștigă cineva niște bani.

– Ai înțeles foarte bine că nu spune nicidecum *Scriptura* despre bucuriile „acestui veac”. Conform Sfântului Apostol și Evanghelist Matei, primele cuvinte ale Mântuitorului după Înviere au fost: „Bucurați-vă!” (Matei 28,9). Părintele Gheorghe Calciu, un adevărat mărturisitor și trăitor al dreptei credințe, spunea la un moment dat: „Să căutăm răsplata din ceruri. Să nu căutăm răsplata aceasta de pe pământ. Pentru că orice răsplată în lumea aceasta trece ca o floare. A venit un vânt, a dat o ploaie și s-a scuturat. Numai plata din ceruri rămâne veșnică și ea va încununa fruntea noastră la Judecata de apoi și în viața care urmează după Judecată.”

– Bun, dar răsplătirea celor drepti este doar „în ceruri”? De ce nu poate fi aici, acum, în viața aceasta?

– Dar oare nu ai primit de pe acum atâtea daruri din partea Celui de Sus? Ai primit viață, L-ai cunoscut pe Hristos în Biserica Sa, ai părinți și atâtia alți oameni în preajma ta care te iubesc, și multe altele asemenea. Acestea

toate nu sunt altceva decât „arvuna”, adică o mică parte, în avans, din bucuriile de care te vei împărtăși în Împărăția lui Dumnezeu. Aici, pe pământ, indiferent dacă avem parte de mai multe sau mai puține daruri, toate sunt suficiente spre mântuirea tuturor. Pentru un creștin, adesea, necazurile și încercările vieții sunt o binecuvântare mai mare decât ai bănuî, căci ele izvorăsc smerenie, zidesc credința și întăresc răbdarea.

– Ai dreptate, tată, privind astfel lucrurile înțeleg ce dor i-a mânat pe sfinți să facă mulțime de fapte bune, să îndure atâtea fără de cârtire, siguri fiind că Împărăția cea promisă îi așteaptă cu porțile larg deschise. Nu pot decât să sper că prin rugăciunile lor și cu puținele fapte bune pe care le vom putea face cu propriile forțe, să-L auzim pe Hristos spunându-ne: „Bucurați-vă!”.

– Așa să ne ajute Bunul Dumnezeu!

Preot prof. Cosmin Cîrlionu, Suceava

Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri, că așa au prigonit pe proorocii cei dinainte de voi. (Matei 5, 12)

doxologia.ro

Biserica

— locaș de închinare —

Biserica este locul unde în fiecare Duminică sau zi de sărbătoare ne strângem cu mic, cu mare, pentru a-l înălța lui Dumnezeu rugăciunile noastre de slavă, de mulțumire, de căință sau de cerere dar și pentru cinstirea sfinților Săi. Desigur, urmând porunca Sfântului Apostol Pavel de a ne ruga neîncetat, rugăciunile noastre trebuie făcute și individual. Avem însă îndemnul Mântuitorului: „Dacă doi dintre voi se vor învoi pe pământ asupra unui lucru pe care-l vor cere, li se va da lor de către Tatăl Meu Cel Ce este în ceruri. Că unde sunt doi sau trei adunați întru numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18,19-20). Așadar, fiind uniți în rugăciune, avem siguranța că Mântuitorul este în mijlocul nostru iar cererile noastre vor fi mai bine primite de Dumnezeu.

Clădirea Bisericii nu poate fi una obișnuită, impunându-se respectarea anumitor caracteristici specifice doar lăcașelor de cult și necesităților acestora. Clădirea are, de regulă, stilul bizantin, cu trei părți: Naos, Pronaos și Altar, această împărțire simbolizând și Sfânta Treime, după cum afirmă Sfântul Simeon al Tesalonicului. După slujba de sfințire, numită și târnosire, clădirea Bisericii devine „cer și puterea Duhului Sfânt vine peste dânsa” și în ea „este slava, puterea și darul Lui”, ne arată același Sfânt Părinte.

Sfântul Gherman descrie Biserica ca fiind „locaș de închinare”, iar Sfântul Altar, precum peștera Betleemului, foișorul Cinei celei de Taină, Golgota sau locul Căpățânii, mormântul unde Domnul a fost pus și din care a înviat. Tocmai din acest motiv, doar clericii și cei care îi asistă pot pătrunde în Sfântul Altar.

Fiind un loc al închinării și al întâlnirii noastre cu Dumnezeu, în Biserică trebuie să avem o atitudine și un comportament potrivite. Închinarea noastră trebuie să fie evlavioasă, smerită și discretă, precum cea a vameșului. Credincioșii, care din motive binecuvântate ajung la Biserică după începerea slujbei, să se așeze la locul cuvenit, iar închinarea la icoane să o facă la sfârșitul slujbei, când se miruiesc și iau anafură.

Să nu uităm că atunci când mergem la Biserică trebuie să fim iertați cu toții, să aducem un mic dar (o lumânare, o prescură, tămâie), să avem un loc al nostru de unde să ascultăm slujbele, să nu vorbim, să nu ieșim înainte de terminarea slujbelor.

Pe lângă pacea sufletească pe care ne-o dă Sfânta Liturhie, îngerul păzitor ne numără pașii făcuți la Biserică și ne pune pe cap cununa vredniciei, înscriindu-ne în cartea vieții.

Prof. Irina Curalariu, Suceava

doxologia.ro

Vino în Biserica lui Hristos!

Vino în Biserica lui Hristos! Ca să înveți ce este inocența și puritatea, ce este blândețea și ce este iubirea. Vei afla care este rostul tău în lume, care este sensul existenței noastre. Spre stupoarea ta, vei afla că viața noastră nu sfârșește în moarte, ci în înviere. Vei avea o nădejde și nădejdea te va face tare. Vei avea o credință și credința te va mântui. Vei avea o dragoste și dragostea te va face bun.

Părintele Gheoghe Calciu-Dumitreasa

Cred că nu este viață creștină aceea care nu este și mistică în același timp, adică tainică, legată de Dumnezeu. [...] Un creștin adevărat este cel care se împărtășește de Tainele Bisericii, care își sfințește viața sa launtrică.

Părintele Sofian Boghiu

Nimic nu este mai puternic decât Biserica. Nimic nu se ridică la valoarea Bisericii. Biserica este mai înaltă decât cerul, mai întinsă decât pământul, mai luminoasă decât cerul, mai luminoasă decât soarele. Câți nu au luptat cu ea și nu au reușit să o biruiască? Toți cei care au luptat împotriva ei au fost dați pierzaniei, pe când Biserica a urcat la cer.

Sfântul Ioan Gură de Aur

Gândindu-ne la tradiția din timpurile de la început ale Bisericii și la îndemnul dat prin preot la fiecare Liturhie: «Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să vă apropiați!», se pare că s-ar cuveni ca să nu rămână nicio Sfânta Liturhie la care să nu se împărtășească câțiva credincioși dintre cei cu o viață curată.

Părintele Dumitru Stăniloae

Îndrăznești să fii biruitor?

De multe ori spunem că am face orice pentru a ne demonstra afecțiunea și devotamentul față de prietenii noștri. Sunt momente în viață când suntem puși în situații dificile, provocări diverse în care avem de luat decizii. Acestea ne influențează viața noastră și a celor din jurul nostru. Au fost momente în istoria neamului românesc în care s-au născut eroi ce au îndrăznit să fie biruitori pentru Hristos. Astfel, auzim la fiecare Sfântă Liturghie rugăciunea specială pentru eroii ce s-au jertfit pentru „apărarea patriei și a credinței strămoșești, pentru întregirea neamului, libertatea și demnitatea poporului român”. Răspunde sincer la întrebările de mai jos încercuind varianta care ți se potrivește:

1. Știi care este cel mai apropiat moment istoric în care foarte mulți români au devenit eroi?

- a. războiul din Afganistan;
- b. revoluția din 1989;
- c. eroii din perioada comunistă.

2. Abia aștepti să mergi mâine cu colegii la cinema la cel mai nou film. Dar ajuns acasă afli că familia ta se pregătește pentru a pleca la bunica care nu se simte bine. Ce faci?

- a. Vrei neapărat să vezi filmul; te descurci să mergi cu autobuzul la cinema, chiar dacă părinții nu te pot duce cu mașina;
- b. Te pregătești de plecare și te rogi la Dumnezeu să o facă bine pe bunica; ea ți-a fost mereu alături, mai ales în vacanțe;
- c. Rămâi acasă, pentru că bunicii mereu i se face rău, nu are rost să mai mergi și tu.

3. Dacă ar fi să alegi 3 atribute ale unui erou al zilelor noastre, ce ai alege?

- a. să aibă ultimul model de telefon, haine la modă, mulți prieteni;
- b. să fie jertfelnic pentru aproapele, îndrăzneț, smerit;
- c. să fie curajos, puternic, pe primul loc mereu.

4. Mergând la școală, în autobuz vezi pe cineva care încearcă să fure telefonul unui coleg. Ce faci?

- a. Strigi cât poți de tare să te audă toți din jur: Hoțul, hoțul!, astfel încât colegului tău să nu i se întâmple nimic;
- b. Te uiți în jurul tău și ceri ajutorul unui adult;
- c. Nu faci nimic, pentru că te temi de persoana respectivă.

5. Biserica Ortodoxă a ales o zi de prăznuire pentru eroii neamului românesc. Când este aceasta?

- a. Ziua Înălțării Domnului, zi în care mereu mergi la Biserică;
- b. La fiecare Sfântă Liturghie sunt pomeniți eroii neamului;
- c. 1 Decembrie.

6. Împreună cu prietenul tău participi la un concurs de biciclete. Dar prietenului tău i se strică bicicleta pe traseu. Cum îl ajuți?

- a. Știi cât de important este pentru el acest concurs, așa că ieși din competiție și-i oferi bicicleta ta;
- b. După concurs îl ajuți să își ducă bicicleta stricată acasă;
- c. Continui concursul, pentru că mereu îți place să fii printre primii.

7. Care este ziua de prăznuire a Sfinților Martiri Brâncoveni?

- a. 16 August;
- b. 15 August;
- c. 25 Decembrie.

Rezultate
Calculează-ți rezultatul adunând punctele corespunzătoare răspunsurilor tale.

Întrebare răspuns	1	2	3	4	5	6	7
a	1	2	1	3	3	3	3
b	3	3	3	2	2	2	2
c	2	1	2	1	1	1	1
total							

7-11 puncte:

Îți propun să fii atent la nevoile celor din jurul tău și să rogi profesorul de religie să îți recomande câteva lecturi despre eroii neamului românesc. Și tu poți fi un erou, chiar în vreme de pace, dacă îndrăznești să biruești propriile plăceri și să te dedici celor de lângă tine. Te rog să citești și ce scrie în dreptul celor care au peste 17 puncte și te așteptăm și pe tine să participi la provocarea noastră.

12-16 puncte:

Cu siguranță știi câte ceva despre ce înseamnă să fii biruitor, îndrăgești istoria neamului românesc, dar uneori îți este dificil să te dedici celui de lângă tine. Citește și ce scrie în dreptul celor care au peste 17 puncte și te așteptăm și pe tine să participi la provocarea noastră.

17-21 puncte:

Ești o persoană ce iubește istoria neamului românesc și cu siguranță știi multe și despre eroii mărturisitori din temnițele comuniste. Ar fi interesant să ne trimiți la redacție o povestire despre un erou al neamului românesc care te-a impresionat cel mai mult și căruia vrei să i te asemeni prin curaj, empatie, bunăvoință, jertfirea de sine. Dacă îți place să cânti sau să reciti, poți să ne trimiți un video de 3-5 minute pe adresa de e-mail a redacției, până la **5 iunie**. Vom alege dintre voi 3 copilași care vor participa la o excursie gratuită de 3 zile.

O interpretare mai actuală a ce înseamnă să fii erou, în accepțiunea psihologiei moderne, este să fii obișnuit să ieși din zona de confort atunci când ești pus în situația de a lua decizii. Trăim într-o lume în care avem mereu posibilitatea să fim eroul cuiva și să îndrăznim să fim biruitori, după îndemnul Mântuitorului: „**În lume necazuri veți avea, dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea**” (Ioan 16,33).

Nike!

V-ați gândit vreodată la semnificația cuvântului **nike**? Probabil primul gând vă duce la o firmă cunoscută, dar dacă studiem etimologia cuvântului, vom înțelege de ce întâlnim și în icoanele Mântuitorului acest cuvânt care vine din greacă: **Νίκη**, pronunțat [nî:ke], și care înseamnă **victorie, biruință**.

Acest cuvânt se regăsește și în numele unui sfânt foarte îndrăgit de copii, Sfântul Nicolae. În limba greacă cuvântul Nikolaos (Νικόλαος) este format din cuvintele Nike (victorie) și Laos (oameni/popor), semnificația cuvântului Nikolaos fiind „poporul victorios”, „poporul biruitor”, „oameni învingători”.

Fluturile

„Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne,
toate cu înțelepciune le-ai făcut!”

(Psalmi 103,25)

Cine zboară de colo-colo cu gingașe aripioare de mătase colorată, cu antene lungi, subțiri și se așază pe un toporaș ori o păpădie de curând înflorită? N-are glas, nu bâzâie ca albina abia dezmoțită, n-are nevoie de prea multă mâncare, căci zilele îi sunt numărate. Acesta este minunatul fluture, vestitor al primăverii, ce face podoaba florilor din pajiști, punându-se la întrecere cu ele, prin mândra lor îmbrăcăminte.

Fluturile pare a avea o viață simplă, zboară din floare în floare, se mai tolănește la soare și își petrece viața scurtă liniștit și fără griji... Dar nu este așa! El este o creatură a lui Dumnezeu, foarte activă, care îndeplinește un serviciu vital în timp ce lucrează încontinuu, contra-cronometru.

Fluturile are nevoie de nectar ca să trăiască. Florile fac publicitate acestei hrane energizante prin intermediul formelor și culorilor atrăgătoare. Se spune că fluturii pot distinge doar 3 culori: roșu, verde și galben. Cu toate acestea, unele specii de fluturi pot vedea lumina ultravioletă (UV). Îndată ce dă peste o floare, fluturile îi soarbe cu abilitate nectarul, cu ajutorul unei trompe tubulare lungi. În timp ce se hrănește cu nectar, insecta își îmbracă în polen corpul pufos, purtând astfel cu sine polenul spre

următoarea floare pe care o vizitează. În decursul unei zile obișnuite de muncă sunt polenizate sute de flori.

Având o durată de viață care rareori depășește câteva săptămâni, nu este deloc timp de pierdut, iar găsirea unui partener în lumea fluturilor nu este o muncă ușoară, deoarece presupune răbdare și insistență. În timp ce este preocupat de căutarea unui partener, de polenizarea florilor și de propria lui hrană, prietenul nostru înaripat trebuie să fie atent și la dușmani.

El poate părea lipsit de apărare, însă deține câteva metode de a evita să fie capturat. Se pare că un fluture frumos, care zboară pe deasupra unei pajiști, constituie o hrană tentantă pentru orice pasăre insectivoră, dar din fericire, zborul fluturelui pe o traiectorie nesigură și în salturi, face ca prinderea lui să pretindă iscusință. Majoritatea păsărilor renunță după câteva încercări. Și chiar dacă o pasăre prinde un fluture, insecta poate să scape lăsându-și o parte din aripă în ciocul păsării. Vederea este un alt mijloc de apărare, chiar dacă fluturii sunt miopi, ochii lor complecși sesizează foarte bine orice mișcare. La cel mai mic pericol, după cum bine știe orice persoană care a încercat să fotografieze un fluture, el zboară.

Modul în care fluturii cresc și se

dezvoltă este cu totul deosebit: metamorfoza de la omidă la fluture este uimitoare. Fluturii se dezvoltă trecând prin 4 stadii: ou, larvă (omidă), crisalidă și fluture. Primăvara, femela caută plante pe care să-și depună ouăle. Le depune unul câte unul pe frunzele plantei. Larva se dezvoltă în ou, apoi începe să-și facă loc de ieșire, mestecând o parte din ou. După ce iese din ou, larva mănâncă și crește, pielea ei tare se întinde atât de mult, încât la un moment dat crapă. Acum omida iese din vechea piele purtând o piele nou-nouță. Ea caută o ramură potrivită și se prinde de ea cu un fel de „centură de siguranță” din fire de mătase. După aceea, începe să năpârlească și apare crisalida. În interiorul crisalidei are loc o activitate intensă, pe parcurs ce corpul omizii se transformă în fluture. În final, carapacea crisalidei se crapă și fluturile își întinde picioarele și antenele afară din carapace. Soarele îi usucă aripile, și fluturile le întinde și își ia zborul pentru prima oară.

Aripile fluturilor sunt transparente. Cu toate că fluturii sunt unele dintre cele mai colorate insecte, aripile lor sunt formate din mai multe straturi care sunt atât de subțiri, încât se poate vedea prin ele. Unii fluturi pot zbura cu o viteză de 50 km/oră sau chiar mai rapid.

Fluturii au nevoie de căldura emisă de soare pentru a putea zbura. Fluturii au sânge rece, iar pentru a-și lua zborul au nevoie de căldură. Există dimineți când pur

și simplu nu se poate mișca deloc. Când soarele răsare, fluturile își deschide aripile și le expune razelor calde, aripile întinse slujind drept panouri solare în miniatură, captând în scurt timp necesarul de căldură pentru ca fluturile să-și ia zborul. Așa cum o mașină se alimentează cu combustibil la o stație de carburanți și el trebuie să-și facă „plinul” de energie solară. Odată ce energia lui este recuperată, el își continuă munca.

După albine, fluturii sunt al doilea mare grup de polenizatori. În timpul scurtei lor vieți, neobosiții fluturi îndeplinesc o muncă vitală, polenizând florile, arbuștii și pomii fructiferi. Mai mult, prezența lor adaugă un strop de frumusețe și de încântare. Vara nu ar fi vară fără ei.

Majoritatea fluturilor nu trăiesc mai mult de câteva săptămâni, însă există specii care pot trăi până la câteva luni. Fluturile Brimstone are cea mai lungă durată de viață: 9-10 luni. De multe ori murmurăm că timpul trece mult prea repede, programul nostru zilnic este foarte încărcat, nu avem timp să facem tot ceea ce ne-am propus și mai ales nu mai avem timp de lucrurile sfinte, dar să luăm exemplul de la fluture care deși are o viață atât de activă, își face cu dăruire slujba, lăsând bucurie și frumusețe în urma sa.

Pilda semănătorului

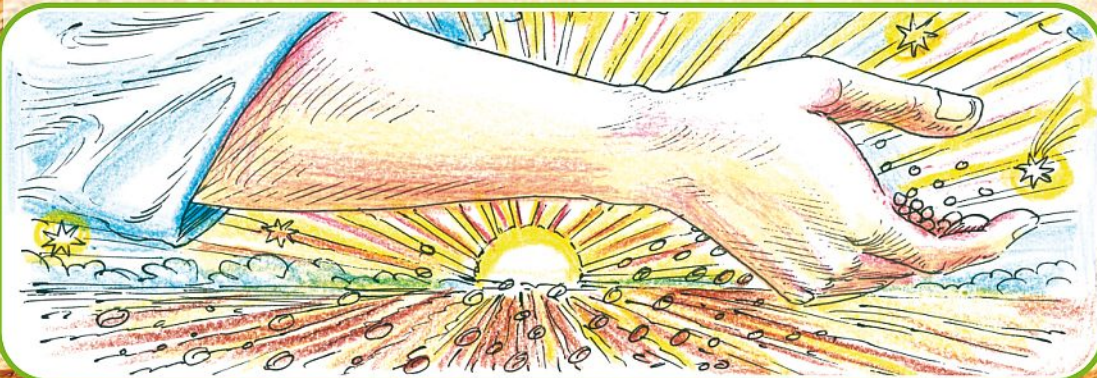
În ziua aceea, ieșind Iisus din casă, ședea lângă mare. Și s-au adunat la El mulțimi multe, încât intrând în corabie ședea în ea și toată mulțimea sta pe țărm.

Și le-a grăit lor multe, în pilde, zicând: *lată a ieșit semănătorul să semene. Și pe când semăna, unele semințe au căzut lângă drum și au venit păsările și le-au mâncat.*

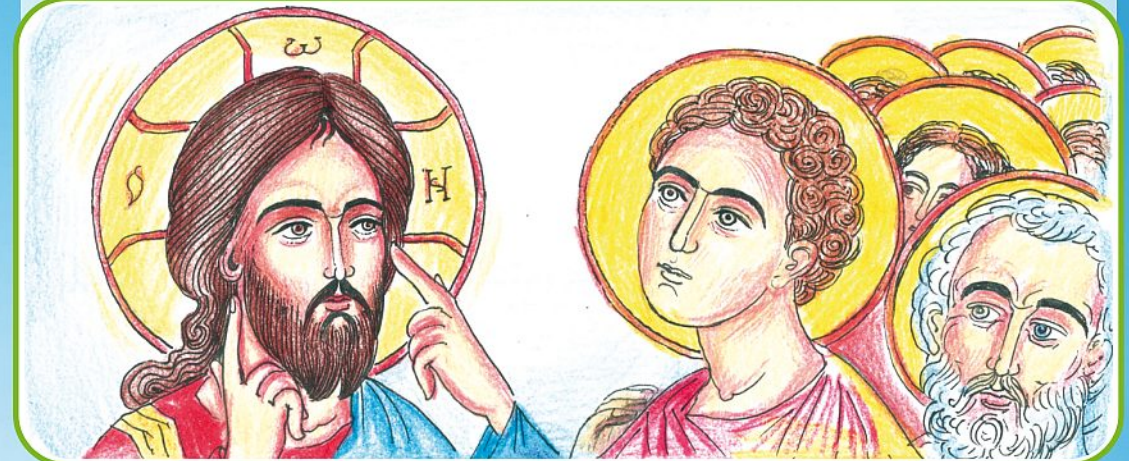

Altele au căzut pe loc pietros, unde n-aveau pământ mult și îndată au răsărit, că n-aveau pământ adânc; iar când s-a ivit soarele, s-au pălit de arșiță și, neavând rădăcină, s-au uscat.

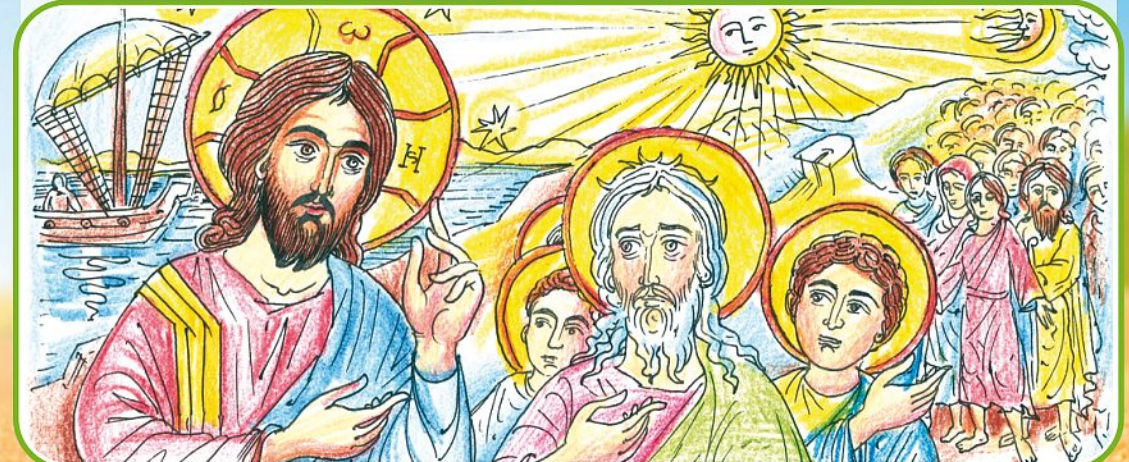

(Matei 13,1-6)

Altele au căzut între spini, dar spinii au crescut și le-au înăbușit. Altele au căzut pe pământ bun și au dat rod: una o sută, alta șazeci, alta treizeci. Cine are urechi de auzit să audă.

Și ucenicii, apropiindu-se de El, I-au zis: *De ce le vorbești lor în pilde? Iar El, răspunzând, le-a zis: Pentru că vouă vi s-a dat să cunoașteți tainele împărăției cerurilor, pe când acestora nu li s-a dat.*

Căci celui ce are i se va da și-i va prisosi, iar de la cel ce nu are, și ce are i se va lua. De aceea le vorbesc în pilde, că, văzând, nu văd și, auzind, nu aud, nici nu înțeleg.

(Matei 13,7-13)

Voi, deci, ascultați pilda semănătorului: De la oricine aude cuvântul împărăției și nu-l înțelege, vine cel viclean și răpește ce s-a semănat în inima lui; aceasta este sămânța semănată lângă drum.

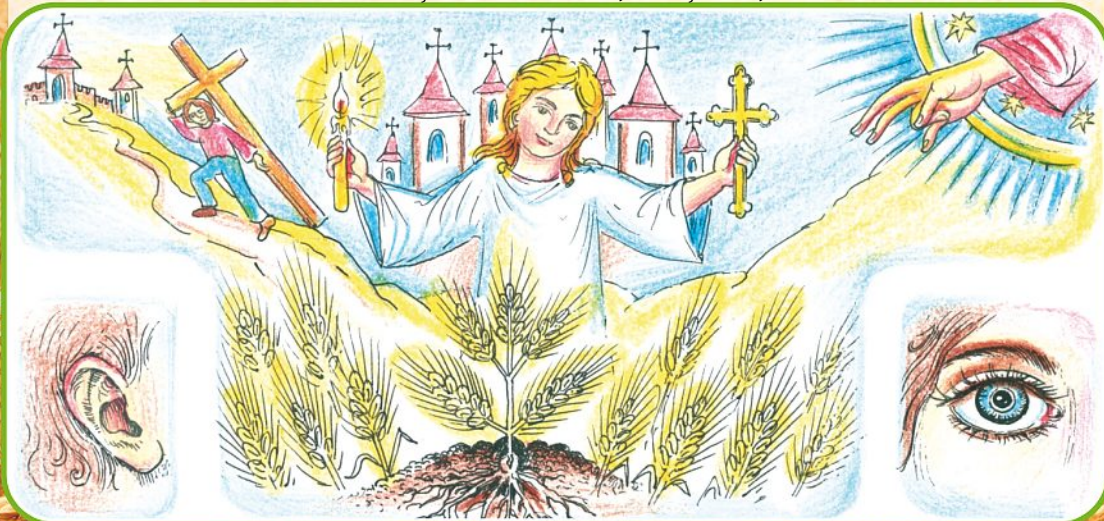
Cea semănată pe loc pietros este cel care aude cuvântul și îndată îl primește cu bucurie, dar nu are rădăcină în sine, ci ține până la o vreme și, întâmplându-se strămtorare sau prigoană pentru cuvânt, îndată se smintește.

Cea semănată în spini este cel care aude cuvântul, dar grija acestei lumi și înșelăciunea avuției înăbușă cuvântul și îl face neroditor.

Iar sămânța semănată în pământ bun este cel care aude cuvântul și-l înțelege, deci care aduce rod și face: unul o sută, altul șazeci, altul treizeci.

(Matei 13,18-23)

Grădina sufletului

Citind Pilda Semănătorului în Noul Testament, Sebastian, elev în clasa a VIII-a, a înțeles că pilda i se adresează și lui. Curios, a vrut să înțeleagă în care din cele 4 categorii de oameni simbolizați în Pildă se încadrează el. Și-a propus, deci, să cerceteze grădina sufletului său.

S-a înarmat cu sinceritate și curaj și a pășit cu bărbăție în acest loc de taină. Cu ochii minții, în lumina Sfintei Evanghelii, a început să privească atent pentru a descoperi dacă nu cumva pământul sufletului său este bătătorit de uitare și nelucrare, sau dacă nu cumva s-a împietrit din cauza dezamăgirilor, eșecurilor și suferințelor prin care a trecut până atunci. Spera să vadă că sufletul său se aseamănă cu pământul cel bun, pentru că el iubea mult Cuvântul lui Dumnezeu. Avea însă mari emoții că va găsi acolo și spini, adică păcate crescute mari, care sufocau roadele cele bune. El era foarte tânăr, tentațiile erau mari și de multe ori și-a găsit justificări să se ia după alții.

Zile la rând a privit în grădina sufletului său și nu a fost prea mulțumit de ceea ce a găsit acolo. Atunci s-a hotărât să îndrepte lucrurile. A înțeles că, precum pământul trebuie arat pentru ca semănăturile să încolțească, așa și sufletul trebuie „arat” cu rugăciunile și cu ostenelele cele bune.

Pentru a înmuia acele zone împietrite pe care le-a observat în suflet, a apelat la apa harului dumnezeiesc pe care orice creștin o primește la sfintele slujbe ale Bisericii și prin lecturi duhovnicești.

Apoi s-a apucat să plivească fiecare spin, adică să-și curețe sufletul de toate păcatele pe care le-a recunoscut acolo: invidia, lenea, neascultarea, minciuna, vorbirea de rău și multe altele. Le-a scris pe o foaie de hârtie și s-a dus la spovedit, mărturisindu-le și scăpând de ele, rând pe rând. După ce și-a curățit astfel sufletul, cu binecuvântarea duhovnicului s-a împărtășit cu Trupul și Sângele Domnului, primindu-L pe Iisus Hristos ca într-o adevărată Grădină a Raiului.

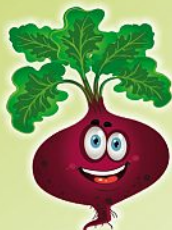
Acum avea toate șansele să devină ca pământul cel bun și să aducă roadele pe care Dumnezeu le aștepta de la el: bunătate, iubire față de Dumnezeu și de semenii, dezvoltarea darurilor (talantilor) cu care el a fost înzestrat la naștere, spre folosul său și al lumii întregi.

Prof. Irina Buta,
Școala Gimnazială Nr. 4, Suceava

Curcubeul

legumelor sănătoase

Sfecla roșie conține tot complexul de vitamine B, potasiu, mangan, vitaminele C și A, magneziu, fosfor, iod, calciu, sulf, antioxidanți și fier, cu alte cuvinte tot ceea ce organismul are nevoie; vindecă afecțiuni ale ficatului, afecțiuni cardiovasculare, afecțiuni digestive; întărește imunitatea, este un puternic antiinflamator, detoxifiant și energizant, este un puternic purificator al sângelui.

Morcovul, prin aportul de beta-caroten, este un fluidifiant biliar, are o acțiune anti-anemică, este regenerant și detoxifiant; are o acțiune reglatoare și cicatrizantă asupra intestinului; îmbunătățește vederea, scade colesterolul, previne cancerul.

Cartoful este bogat în vitamina C, potasiu, magneziu, fibre și chiar antioxidanți; echilibrează tensiunea, scade colesterolul, menține sănătatea vaselor de sânge și previne formarea cheagurilor; are efect antioxidant, diuretic, menține oasele sănătoase, îmbunătățind densitatea acestora; previne bolile oftalmologice și îmbătrânirea pielii; stimulează creierul. Sucul de cartofi cruzi este un excelent pansament gastric.

Spanacul are un conținut ridicat de vitaminele A, C, D, E, K, dar și de fier, calciu, mangan și magneziu; previne afecțiunile oculare, reglează tensiunea arterială, energizează și îmbunătățește calitatea sângelui; ajută la menținerea unui sistem osos sănătos, îmbunătățește digestia și elimină toxinele din colon.

Varza roșie conține de câteva ori mai multe vitamine decât cea verde, iar pigmentii care-i dau culoarea purpurie-vioacee au efect de stimulare a imunității, antitumoral și antioxidant extrem de puternic; îmbunătățește starea de sănătate a pielii și a ochilor, ajută la construirea unor oase mai puternice, intervine în detoxifierea organismului, previne diabetul, îmbunătățește sănătatea inimii, încetinește debutul bolii Alzheimer.

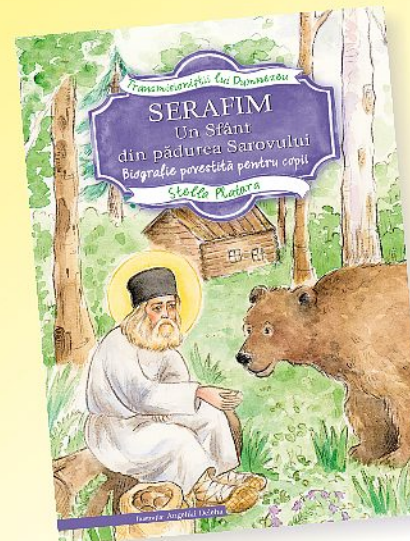

Vânătă este bogată în fibre, potasiu, magneziu, vitaminele A și C, foarte săracă în grăsimi, protejează tractul digestiv, scade colesterolul, încetinește procesul de îmbătrânire, împiedică formarea cheagurilor de sânge; împiedică hrănirea celulelor canceroase.

SERAFIM

Un Sfânt din pădurea Sarovului

RECOMANDARE CARTE

Sfântul Serafim de Sarov, unul dintre cei mai mari sfinți ai Ortodoxiei, a trăit în Rusia în urmă cu aproape două sute de ani. Inima sa fierbinte, cu care cuprindea întreaga lume, a fost un locșor dulce pentru copii! Sfântul a fost prietenul și ocrotitorul lor în orice împrejurare, dar și medic făcător de minuni pentru bolile lor. El a fost cel care i-a învățat că omul, cu ajutorul rugăciunii și al încrederii totale în Dumnezeu, poate să treacă peste orice greutate. Era modest, deși avea parte de multe laude. Era bucuros, deși veneau peste el multe necazuri și ispite. Cu toate acestea, obișnuia să salute pe oricine-i ieșea în cale cu: „Hristos a înviat, dragul meu!”.

Din viața Sfântului Serafim de Sarov

Zilele treceau, iar Prohor sporea în virtute, până când, în cele din urmă, la douăzeci și șapte de ani a fost socotit vrednic să fie tuns monah. Atunci i-a fost schimbat și numele în Serafim, adică „înflăcărat”, pesemne pentru că râvna și dragostea sa pentru Dumnezeu erau fierbinți ca o flacăra. Nu după multă vreme de la tundere a fost hirotonit diacon, iar câțiva ani mai târziu, preot. Mai ales atunci se îngrijea neîncetat de curățenia din biserică.

Toți spuneau despre Părintele Serafim că la slujbe se roagă neclintit, în picioare, ore în șir, fără să obosească. Iar în timpul Liturghiei vedea îngeri purtând veșminte albe, brodate cu aur. Îi vedea trecând ca fulgerul și le auzea cântările cerești.

Trăind în mănăstire alături de ceilalți frați și însetat să ajungă și mai aproape de Dumnezeu, căuta uneori să-și sporească nevoința. Se duse atunci la Stareț și îi ceru binecuvântarea de-a părăsi mănăstirea și de-a trăi în pustie.

„Părinte Stareț, aici, la mănăstire, am trăit binecuvântări împreună cu ceilalți frați, pe care-i cinstesc mult, și am văzut făcându-se atâtea minuni... Însă de multă vreme mă frământă ceva, și am vrut să stau de vorbă cu sfinția voastră despre asta. Iubesc mult mănăstirea, dar aș vrea să fac ceva mai mult pentru dragostea lui Dumnezeu. Aș dori să plec și să trăiesc singur în sihăstrie, undeva în pustia Sarovului. Acolo, departe de toți, mă voi dăruia nevoinței, studiului, tăcerii și, firește, rugăciunii”, spuse el, plecându-și capul cu evlavie.

Roada cea îmbelsugată

Un om avea doi cireși în fața casei. Unul era bun, iar celălalt... Ori de câte ori ieșea omul din casă, cireșul îl chema și îl ruga câte ceva.

— Omule bun, alungă de la mine albinele, că mă tem de ele, spunea cireșul cel mofturos. Iar omul le alunga de fiecare dată când le vedea.

Altă dată cireșul cel mofturos îl strigă:

— Omule bun, ferește-mă de soarele arzător. Iar omul încercă să-i facă o umbrelă care să-l ferească în timpul amiezii de căldura dogoritoare a soarelui.

— Omule bun, taie-mi, te rog, crengile astea care stau să se rupă de greutatea cireșelor, că tare mă dor.

Și omul nostru a tăiat crengile ca să-i fie cireșului mai bine. Celălalt cireș, cel bun, avea una și aceeași rugămintă:

— Doamne, ajută-mă să fac roadă bună!

Nu după mult timp, a venit vremea roadelor. Ce credeți că s-a întâmplat? Cireșul cel mofturos se făcuse din cale afară de rămuros, frunzișul bogat, iar roadele puține și mărunte, pe când cireșul cel bun a făcut mulțime de cireșe frumoase și gustoase.

Cireșul cel mofturos s-a rușinat, dar mai mult s-a rușinat stăpânul, căruia i-a părut rău că a alungat albinele care ar fi polenizat florile, ce ar fi făcut apoi fructe, că a umbrit copacul, iar fructele nu s-au mai copt bine, că a tăiat tocmai crengile pline de rod, de teamă că se va rupe copacul.

*„Sunt fel de fel de împrejurări în care
Dumnezeu ne vrea binele, neascultând
rugăciunile noastre când ele sunt
păgubitoare pentru suflet.”
(Părintele Sofian Boghiu)*

Corabia și cariile

Odată, demult-demult, pe un șantier naval se construia o corabie. Pentru cală era nevoie de o bârnă bună, lungă și solidă. În stivele de lemne din curtea șantierului doi muncitori au găsit una care părea, la prima vedere, că se potrivește de minune.

— Ia uite, zise unul dintre ei, ce bârnă bună. Hai s-o luăm!

Celălalt, privind bârna, a clătinat din cap:

— Nu, nu merge!

— De ce?

— Vezi găurica asta? Înseamnă că aici s-au cuibărit deja carii.

— Fleacuri! Ce înseamnă o amărâtă de găurică la o bârnă atât de mare și trainică! Abia se bagă de seamă. O luăm!

S-au certat ei cât s-au certat, dar în cele din urmă cel mai prevăzător s-a lăsat păgubaș. Au luat bârna și au folosit-o la cala noii corăbii.

Corabia a plutit cu bine câțiva ani. Era ușoară, trainică și nu se temea de furtuni. Toți o admirau dar, într-o bună zi, pe vreme cu totul senină și liniștită, corabia s-a scufundat, la prima vedere fără vreo pricină. Când au cercetat-o scufundătorii, s-a dovedit că lemnul calei era plin de carii. În anii cât plutise pe mare, aceștia se înmulțiseră și roseseră de tot lemnul.

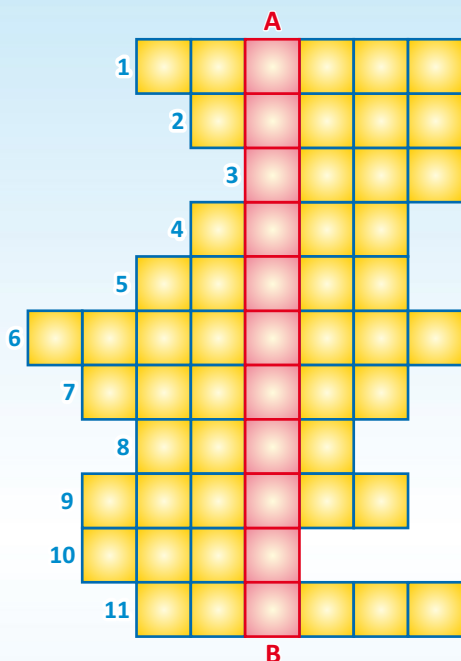

*„Păcatele mici sunt ca
niște furnici. Dacă le lăsăm
nеспovedite, în timp ele se
înmulțesc în sufletul nostru,
fac mușuroi și ne biruiesc.”*

Plante biblice

Dacă vei găsi cuvintele lipsă din citatele de mai jos și apoi le vei transcrie în rebus la poziția indicată de numere (la singular și nearticulat), vei putea descifra pe verticala **A-B** completarea citatului: „..... seamănă cuvântul.” (Marcu 4,14)

„Și porumbelul s-a întors la el, spre seară, și iată avea în ciocul său o ramură verde de **...(1)...**” (Facerea 8,11).

„Ca un **...(2)...** în Liban m-am înălțat și ca un chiparos în munții Ermonului” (Ecclesiasticul 24,14).

„În locul spinilor va crește chiparosul și în locul urzicii va crește **...(3)...**” (Isaia 55,13).

„Deci Maria, luând o litră cu mir de **...(4)...** curat, de mare preț, a uns picioarele lui Iisus și le-a șters cu părul capului ei” (Ioan 12,3).

„Dreptul ca **...(5)...** va înflori și ca cedrul cel din Liban se va înmulți” (Psalmi 91,12).

„Iar David și toți fiii lui Israel cântau înaintea Domnului din tot felul de instrumente muzicale de lemn de **...(6)...**” (II Regi 6,5).

„Sădi-voi în pustiu: cedri, **...(11)...**, mirți și măslini și în lacuri neumbrate: chiparoși, **...(7)...** și ienuperi laolaltă” (Isaia 41,19).

„Stropi-mă-vei cu **...(8)...** și mă voi curăți; spăla-mă-vei și mai vârtos decât zăpada mă voi albi” (Psalmul 50,8).

„Nard, **...(9)...** și scorțișoară cu trestie mirositoare, cu felurime de copaci, ce tămâie lăcrimează, cu mirt și cu aloe și cu arbuști mirositori” (Cântarea Cântărilor 4,14).

„Și scorțișoară și balsam și mirodenii și mir și tămâie și vin și untdelemn și făină de **...(10)...** curat” (Apocalipsa 18,13).

SFINȚI OCROTITORI

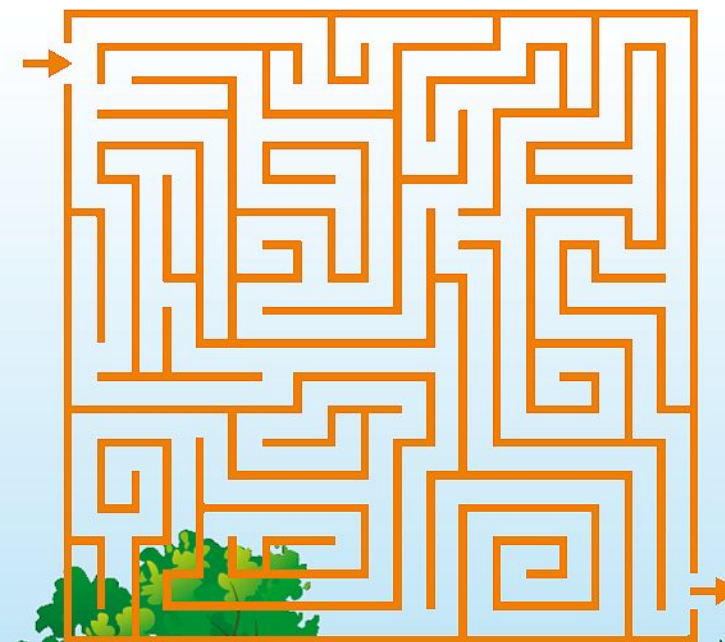
ai SATULUI, PLANTELOR ȘI ANIMALELOR

Poți afla care sunt sfinții ocrotitori, având ca indiciu ziua de pomenire și ilustrațiile alăturate?

	VII ȘI LIVEZI	ZI	LUNA	
				ANIMALE, PĂSĂRI
	PLOAIE			GRĂDINĂRIT
	PĂSTORI, OI, VACI, CAPRE			ALBINE, APICULTORI
	SĂNĂTATEA ANIMALELOR			

Gospodarul s-a rătăcit în lanul de porumb. Îl poți ajuta să iasă?

Premiere - ediția Mai 2019

CONCURS DE ICOANE Sfântul Iacob Putneanul

Clasele I-IV

Premiul I

David Ciofu
Baia

Premiul II

Emilia Birleanu
Suceava

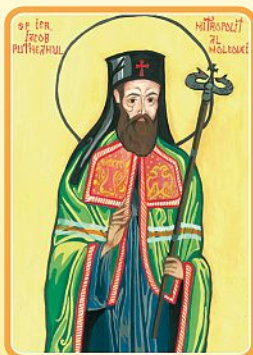
Premiul III

Teodora Morariu
Pojarita

Mențiuni: Sabrina Macoveiciuc, Suceava; Gabriela Jitariu, Suceava; Alexia Cuțuhan, Gura Humorului.

Premiul I

Irina Maxim
Fălticeni

Premiul II

Andreea Berariu
Suceava

Premiul III

Anastasia Brajinca
Fălticeni

Mențiuni: Elena Diana Apăvăloae, Fălticeni; Diana Maria Simion, Udești; Andrei Lucescu, Satu Mare; Maria Jitariu, Suceava; Elisabeta Filimon, Rădăuți; Lavinia Cioban, Șerbăuți; Antoniu Bujorean, Bosanci.

CONCURS DE ESEURI ȘI POEZII Satul bunicilor

Premiul I: Lavinia Hacman, Gura Humorului

Premiul II: Ciprian Costin, Horodnic de Sus **Premiul III:** Gabriela Valentina Lupancu, Satu Mare

Mențiuni: Maria Budacă, Dorohoi; Constantin Mierlă, Bosanci; Sara Vieru, Fălticeni; Alexia Gavril, Satu Mare; Alexia Teodora Cuțuhan, Gura Humorului; Maria Grigorescu, Bunești; Ecaterina Grigorescu, Bunești; Cosmin Vodă, Suceava; Amalia Cara, Fălticeni; Anastasia Robu, Bosanci.

Concurs de icoane Sfântul Mucenic Haralambie

Cele mai frumoase icoane vor fi premiate
cu icoane sfințite oferite de
Mănăstirea "Sf. Ioan cel Nou".

Concurs de eseuri și poezii Tradițiile din locul meu natal

Cele mai frumoase lucrări vor fi premiate
cu cărți oferite de Librăria
"Suflet Bucovinean" Suceava.

Pot participa la concurs elevii claselor I-VIII.
Materialele pot fi trimise până la **15 octombrie 2019** prin poștă
sau e-mail (doar la eseuri) la adresa de mai jos.
Vă rugăm să specificați numele, adresa, clasa, școala
și un telefon sau email pentru contact.

Îndemnăm învățătorii și profesorii să discute cu elevii conținutul revistei
și să-i încurajeze să participe la concursuri; să selecteze cele mai
valoroase lucrări și să le trimită pe adresa revistei.

Așteptăm impresiile voastre despre această revistă, propuneri, articole
și desene create de voi pentru a fi publicate în numerele următoare.
Următoarea revistă va apărea în luna **noiembrie 2019**.

Mănăstirea "Sfântul Ioan cel Nou"
Str. Ion Vodă Viteazul, nr. 2, 720034, Suceava
E-mail: micutiicrestini@yahoo.com
Telefon: 0749.071.680

www.micutiicrestini.ro/biserica dinsufletulcopilului
www.facebook.com/biserica.din.sufletul.copilului